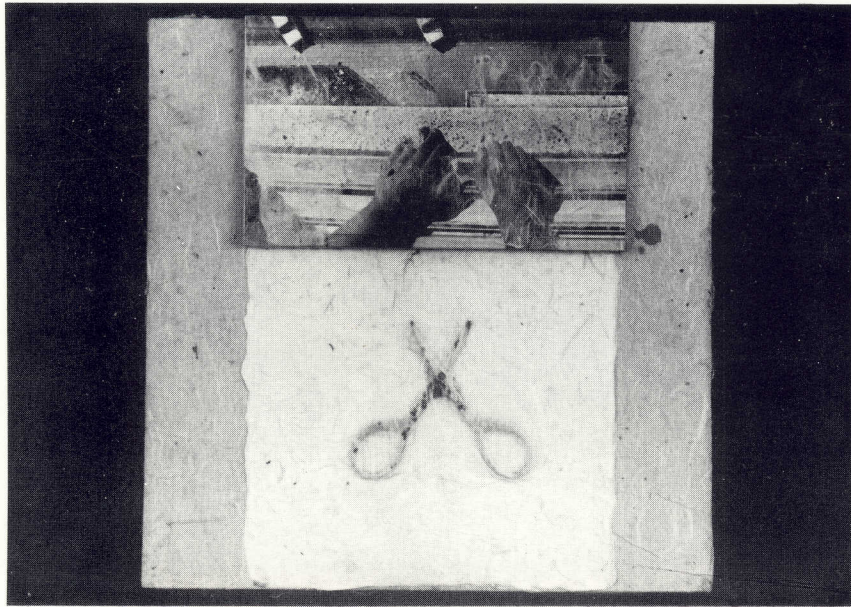

אורית חסון-ולדר

- מתחת לנייר -

12.2. - 5.3.94

קורות חיים ותערוכות.

נולדה - 1962.

בוגרת המדרשה לאמנות ברמת-השרון, רמת-השרון, 1986.

1986-93 - מדריכה ומרכזת הדרכה במוזיאון הרצליה, מוזיאון רמת-גן ומוזיאון ינקו דאדא בעין חרוד.
עובדת ב"אמנות לעם" במחלקה לאמנות פלסטית כאמנית ומפעילת סדנאות.

1988 - תערוכה קבוצתית גלריה "רגע" תל-אביב.

1991 - תערוכה קבוצתית - בחירת האמן דוד וקשטיין, בית האמנים - תל-אביב.

1992 - תערוכת "חפצים" תערוכה נודדת, "אמנות לעם". אוצר: יורם אפק.

1993 - "לאכול בכפית", תערוכה משותפת עם שמעיה כהן, גלריה לימבוס, תל-אביב.

1994 - "מתחת לנייר" - תערוכה משותפת עם סיגל אבני, בגלריה בקיבוץ כברי.

"לאכול בכפית"

הנייר בעבודותיה של אורית חסון-ולדר אינו מובן מאליו. היא יוצרת בעצמה נייר קרומי, אפידרמיס מנייר. בתוכו שתולים גפרורים, סיכות, מחטים, מספרים כעצמים זרים ופולשנים, שהגוף אינו מצליח לדחות, מוותר ועוטף אתם ברקמת עור.

אלה הם חפצים בעלי פוטנציאל אלימות: דוקרים, נועצים, חותכים, שורפים, או לחילופין תופרים, מאחים, מחברים, מאירים.

הם מתלכדים בעבודות לאופני ייצוג שונים, מילה, תמונה, דגם.

המילים - מחטים נכתבות כמתחת לעור: "הריון מדומה", "אבנים בכליות", "לא בוכים על חלב שנשפך", "לאכול בכפית".

חלק מן העבודות מופיעים כלי אוכל, הם מוצמדים אל לוח העבודה, מודבקים אליו, מוסיפים מימד קונקרטי לתחושת האיום: בלובן שלהם, בנייר העוטף אותם.

לכך נוספים תצלומים ורישומים כמעין ארועי חלון.

מופיעים בהם פנים, ידיים המסמנות סימנים לא ברורים, הסתכלות לרחוב מחלון גבוה ומבט הבוחן באימה "אסונות ביתיים".

הניסוח הצורני המסודר והמתורבת של העבודות: סימטריה טיקסית כמעט או מרכז איקוני מתנהל בסופו של דבר בתוך כאוס של חומרי חיים, אמוציות וצרכים.

הניסיון למצוא דרך ללא מוצא או עם מוצא בלתי מספק.

"אפשר לראות ואי אפשר לגעת, אפשר לראות ואי אפשר לזהות, אפשר לראות ואי אפשר לטעום, אפשר לגעת ואי אפשר לשתות".

עצמון גנור נובמבר 93

בחינת תוצאת
האמן
ח.ש.ח.כ.ר.י.א.ח.ז.ק.ה.ז.ו.ל.ה.מ.
תוצאת תוצאת תוצאת תוצאת תוצאת